

Arrest

nr. 265 056 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DIN *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U bent gehuwd met K.R.G. (...) en u was in Iran zelfstandig slager. Ongeveer acht à negen jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verliet uw zus A. (...) (O.V. X) Iran omdat ze problemen had in verband met haar bekering tot het bahaisme. Q. (...) werd erkend als vluchteling en heeft inmiddels de Belgische nationaliteit. Een vijftal jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal kwam u haar bekering te weten. U dacht vaak na over religie en u kwam tot het besluit dat de islam weinig respect heeft voor mensen. U had het moeilijk met de vele verplichtingen in de islam, de positie van de vrouw en het standpunt over afvalligheid. Via verschillende telegramkanalen zag u dat de bahai's onderdrukt worden. U vroeg zich af wie de bahai's zijn en waarom ze zo

aangevallen worden door de autoriteiten. Op een dag, ergens in de zomer van 1397 (Perzische kalender, stemt overeen met 2018 in de Gregoriaanse kalender), vernam u via A. (...), een werknemer in uw slagerij, dat een vriendelijke klant die B. (...) heette, bahai was. Een tiental dagen later sprak u B. (...) erover aan en hij zei dat het beter was om dergelijke onderwerpen niet in de winkel te bespreken. Jullie spraken af in een park alwaar jullie mekaar ontmoetten en u hem zei dat u de islam ethisch gezien niet ok vond. Wanneer B. (...) de volgende keer in uw winkel kwam, maakte u opnieuw uw interesse in het bahaisme kenbaar. Een week tot tien dagen later belde B. (...) u en nodigde hij u uit bij hem thuis waar jullie over koetjes en kalfjes spraken. Niet veel later kwam B. (...) eens bij u thuis op bezoek. Tien dagen nadat B. (...) bij jullie thuis was gekomen spraken jullie nog eens af en B. (...) gaf u een gebedsboek en een boek over het bahaisme. Een maand later nam u voor het eerst deel aan een bijeenkomst van de bahai's. Gedurende iets meer dan een jaar woonde u op regelmatige basis dergelijke bijeenkomsten bij en ongeveer een maand voor 25 aban 1398 (16 november 2019) beschouwde u zichzelf als bahai. Op 25 aban 1398 (16 november 2019) ging u naar een bijeenkomst. Daar aangekomen, stelde u vast dat ze niet door zou gaan. Bij uw terugkeer belandde u onderweg toevallig in een betoging. Er waren ordetroepen aanwezig en agenten vroegen u om tegen een muur te gaan staan, samen met enkele andere mensen. Uw rugzak met daarin enkele boeken en uw gsm met al uw contacten, ook deze van uw bahai-vrienden, werd afgenomen. Wanneer er plots een massa mensen opdook, maakte u van de gelegenheid gebruik om te ontsnappen. U nam een taxi en vertrok zonder rugzak naar uw tante. Daar aangekomen verwittigde u uw broer en u vertelde hem dat hij bij u thuis alle documenten, geld en waardepapieren moest doen verdwijnen. U verwittigde ook uw vrouw die bij haar ouders was dat ze niet naar huis moest gaan. Ongeveer een week later vielen de autoriteiten bij u thuis binnen. Nog eens vijf dagen later kwamen de autoriteiten bij uw ouders langs en ze namen uw broer mee. U besloot dat Iran niet langer veilig was en via uw neef S. (...) die connecties had trachtte u uw vlucht te regelen. U contacteerde H. (...), een vriend die een veefokkerij had in Qasvin, en vroeg hem of u zich daar kon verstoppen. In de periode dat u in Qasvin ondergedoken leefde ging u naar de Duitse ambassade. Op 21 bahman 1398 (10 februari 2020) kreeg u een telefoontje van uw neef dat het tijd was om Iran te verlaten. Via de grenspost van Bazargan reisde u naar Turkije. In Turkije nam u het vliegtuig naar München en vervolgens reisde u via Keulen naar Gent. U kwam aan in België op 14 februari 2020 en trok in bij uw zus A. (...). In maart 2020 werd u lid van de bahai-gemeenschap van België. In België woont u de online-bijeenkomsten bij en een keer ging u naar Brugge om een film van de profeet Bahá'u'lláh te bekijken. Op 10 september 2020 verzocht u om internationale bescherming. Drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud, i.e. ergens rond januari-februari 2021, kwamen de autoriteiten nog eens langs bij uw ouders. U vreest dat u bij terugkeer naar Iran vanwege uw bekering opgepakt zal worden en dat u een lange gevangenisstraf of executie riskeert.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielerlaas legde u de volgende documenten neer: uw Iraans paspoort, uw melikaart (nationale kaart), uw shenasnameh (geboorteboekje), kopieën van de Belgische identiteitskaarten van een aantal familieleden (uw zus T.A. (...) en haar kinderen H. (...) en E. (...) en uw neef T.A. (...)), een ticket ter staving van uw reis van Keulen naar Gent, uw lidkaart van de bahai-gemeenschap van België, een brief van de nationale geestelijke raad van de bahai-gemeenschap in België, d.d. 1 februari 2021, waaruit blijkt dat u zich aangesloten heeft bij deze gemeenschap, screenshots van uw online geloofsactiviteiten en een attest waaruit blijkt dat u sinds maart 2020 lid bent van de bahai-gemeenschap van België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat, hoewel u reeds in februari 2020 aankwam in België u pas op 10 september 2020, i.e. na een illegaal verblijf van meer dan zes maanden, om internationale bescherming verzocht. Uw rechtvaardiging, met name dat er een lockdown was, dat u stress had en dat u niet wist wat te doen, kan het feit dat u niet onmiddellijk om internationale bescherming verzocht niet rechtvaardigen (CGVS, p. 9). België ging immers pas op 18 maart 2020 in een volledige lockdown, die vanaf mei 2020 geleidelijk aan afgebouwd werd. Bovendien bleef het ook tijdens de lockdown mogelijk

om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u stress had en u niet wist wat te doen, is bovendien zeer moeilijk te geloven. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na aankomst in België bij uw zus A. (...) ging wonen die eerder in België om internationale bescherming verzocht en als vluchteling erkend werd (CGVS, p. 9). Van een verzoeker om internationale bescherming kan bovendien verwacht worden dat hij na aankomst in de landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Dat u maandenlang een illegaal verblijf in België verkoos met alle risico's die daarmee verbonden zijn en zo lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is dan ook een houding die hoegenaamd niet in overeenstemming gebracht kan worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en doet op zich reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran.

Daarnaast sloop er in uw opeenvolgende verklaringen een opvallende incoherentie. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk maakte dat u op 25/8/1398 (16 november 2019) een laatste keer }aan een bahaiviering had deelgenomen} en dat u na afloop van de viering op uz terugweg naar huis in een betoging terecht kwam en gearresteerd werd door agenten die uw rugzak controleerden (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u op 25/8/1398 van plan was om een viering bij te wonen, maar dat u, toen u ter plaatse kwam, vaststelde dat de viering was geannuleerd, waardoor u terug naar huis keerde en uw problemen met de agenten ondervond (CGVS, p. 12). Door tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de context van de inbeslagname van uw rugzak met uw boeken en een gsm, komt de geloofwaardigheid van de inbeslagname zelf op de helling te staan.

Dat u uw problemen met de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk hebt gemaakt, blijkt tevens uit het feit dat u nauwelijks over informatie beschikt over uw problemen. U verklaarde dat de autoriteiten een vijftal dagen na de huiszoeking bij u thuis ook bij uw ouders langs kwamen, dat ze een huiszoeking deden en dat ze uw broer meenamen (CGVS, p. 17-18). U wist echter niet op welk moment van de dag de autoriteiten langskwamen, hoeveel agenten de huiszoeking deden, wie er op dat moment aanwezig was of hoe de aanwezigen werden behandeld. Verder wist u niet wat de autoriteiten precies aan uw broer vroegen – u wist enkel dat ze vroegen waar u was maar u wist bijvoorbeeld niet of er ook vragen over uw in België verblijvende zus die ook tot het bahaisme is bekeerd werden gesteld –, en wist u evenmin hoe uw broer, die nochtans een maand vast zou hebben gezeten, door de autoriteiten behandeld werd, waar hij werd vastgehouden en waarom hij uiteindelijk werd vrijgelaten (CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u uw zus die u inlichtte over zijn vrijlating niet om meer informatie gevraagd heeft (CGVS, p. 18). U verklaarde nog dat de autoriteiten drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog eens langs geweest zijn bij uw ouders en dat ze op zoek waren naar u maar wat ze precies kwamen doen wist u niet: u had enkel vernomen dat ze langs waren geweest. Ook hier verklaarde u dat u er niet naar gevraagd heeft en dat u alleen hebt gehoord dat ze zijn langs geweest (CGVS, p. 18). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt en dat u, hoewel u in contact staat met uw familie in Iran, er zelfs niet naar geïnformeerd heeft terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u er niet veel vragen over gesteld heeft omdat u zich schuldig voelde omdat uw broer onschuldig in de gevangenis is beland door u, dat u het er moeilijk mee had dat uw ouders door u in de problemen werden gebracht en dat het u verdrietig maakte om hierover te praten, kan uw nalaten zich te informeren niet rechtvaardigen, integendeel (CGVS, p. 18). Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vluchtrelaas, hetgeen u nagelaten heeft te doen. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt ondermijnt bijgevolg wederom op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze problemen, die het gevolg zouden zijn van de inbeslagname van uw rugzak door de Iraanse autoriteiten.

Wat de arrestatie begin aban 1398 (oktober-november 2019) van uw broer betreft die voor zover u dit wist na ongeveer een maand werd vrijgelaten (CGVS, p. 17) – toen was u nog steeds in Iran, aangezien u verklaarde pas op 21 bahman 1398 (10 februari 2020) vertrokken te zijn – kan nog opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat u de arrestatie op de dag zelf van uw tante vernam maar dat u, hoewel u net voor uw vertrek op 21 bahman 1398 (10 februari 2020) nog contact had met de zoon van uw tante die uw vlucht regelde en dat u eerder ook contact had met hem in het kader van uw bezoek aan de ambassade, zijn vrijlating pas in België na uw aankomst hier vernam (CGVS, p. 18). Dat u ondanks contacten met familieleden zijn vrijlating niet meteen ter ore kreeg, dit in tegenstelling tot de andere

gebeurtenissen in uw asielrelaas, met name de huiszoeking bij u en uw familie en de arrestatie van uw broer, komt, gelet op het evidente belang van dit nieuws voor u, weinig aannemelijk over.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde problemen blijkt tevens uit het feit dat u niet wist of er naast u nog mensen van jullie groepje in de problemen waren gekomen en dat u zelfs niet geprobeerd heeft om u hiernaar te informeren, bijv. via internet of via geloofsgenoten (CGVS, p. 20). Nochtans verklaarde u dat de autoriteiten uw gsm met al uw contacten, die u ook gebruikte om contact te houden met uw geloofsgenoten, in beslag namen (CGVS, p. 12; vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), waardoor het geenszins onmogelijk is dat de autoriteiten tegen uw beweerde geloofsgenoten met wie u in contact stond zouden hebben opgetreden. Dat u geen enkele moeite hebt gedaan om dit na te gaan (of hen eventueel van het mogelijke gevaar te verwittigen) is frappant. U wist immers waar B. (...) woonde en kon bijvoorbeeld uw vriend H. (...) die bereid was u te verstoppen in zijn veefokkerij of uw zus M. (...) met wie u nog steeds contact heeft vragen om eens discreet poolshoogte nemen (CGVS, p. 6; p. 13). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van bahai's in Iran te vinden is. De Bahá'í International Community ziet het als haar plicht om de Iraanse bahai's een stem te geven. Zo werd de website iranbahai.persecution.org in het leven geroepen met de bedoeling de vervolging van bahai's te documenteren. Tevens worden er geregeld rapporten uitgebracht waarin vervolgte bahai's met naam en toenaam genoemd worden. In dit verband is het bovendien uiterst frappant dat u de bahai-gemeenschap in België zelfs niet eens in kennis stelde van uw beweerde probleem (CGVS, p. 20-21). De ernst van de vervolging van de bahai's in Iran en het feit dat de bahai-gemeenschap zo bedreven is om deze in kaart te brengen indachtig, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u hen op de hoogste stelde van uw problemen in Iran, quod non in casu. Dat u tijdens de online-meetings de ruimte of de plaats niet had om persoonlijke dingen te vertellen en dat het enkel over de godsdienst gaat, kan allerm minst als rechtvaardiging overtuigen (CGVS, p. 20). De door u neergelegde brief van de bahai-gemeenschap maakt immers gewag van verschillende manieren om te communiceren met de organisatie en medegelovigen. Zo is er een WhatsApp-groep waar er ruimte is om op een informele manier ervaringen en verhalen te delen en worden telefoonnummers van enkele coördinatoren vermeld. Gelet hierop, is het uiterst bevreemdend dat u de bahai-gemeenschap niet hebt ingelicht over de onverkwikkelijke gebeurtenissen die in Iran uw deel waren (CGVS, p. 22). Dat u uw medegelovigen in België niet op de hoogte bracht van het feit dat u in Iran werd vervolgd en dat u zelfs niet informeerde of probeerde te informeren naar eventuele problemen van uw directe geloofsgenoten in Iran ten gevolge van uw problemen, ondermijnt in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u ondergane vervolging in Iran.

Voorgaande bevindingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er aan de door u beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten geen enkel geloof kan gehecht worden.

Aangezien uw familieleden uw bekering vernamen na de invallen en nadat uw broer werd meegenomen en er hieraan geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw familieleden in Iran uw nieuwe geloofsovertuiging vernamen nadat de onverkwikkelijke gebeurtenissen in Iran, met name de arrestatie van uw broer en de inval in uw woning, zich voltrokken (CGVS, p. 5-6), waardoor de geloofwaardigheid van uw bewering dat u daadwerkelijk uit Iran als bahai bent vertrokken eveneens danig op de helling komt te staan.

Aangezien er aan de door u beweerde problemen naar aanleiding van uw bekering geen enkel geloof gehecht kan worden, is het evenmin aannemelijk dat u uw geloofsgenoten in Iran en meer bepaald B. (...), die nochtans een cruciale rol in uw bekeringsproces zou hebben gespeeld, niet meer zou kunnen bereiken (CGVS, p. 20). Dat u geen contact meer heeft met B. (...) ondanks zijn door u beweerde belangrijke rol in uw bekeringsproces en, gezien de impact van een bekering op iemands leven, in uw leven, komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat deze persoon u daadwerkelijk de weg naar het bahaisme gewezen heeft eveneens op de helling te staan. Overigens komt het weinig waarschijnlijk over dat ondanks de door u geschetste voorzichtigheid van B. (...) zijn buur, i.e. uw werknemer A. (...) die bahai's als onrein of haram beschouwt en die u voor het eerst over B. (...) 's geloofsovertuiging vertelde (CGVS, p. 11; p. 20), van zijn geloofsovertuiging op de hoogte zou zijn.

Verder is het, gelet op de mate waarin bahai's in Iran vervolgd worden en gelet op het feit dat de Iraanse autoriteiten geregeld bij bahai's invallen doen, zeer opmerkelijk dat u weinig duiding kon geven bij de door jullie getroffen veiligheidsmaatregelen (CGVS, p. 20). Gevraagd of B. (...) bepaalde voorzorgsmaatregelen had getroffen die in acht dienden te worden genomen, antwoordde u enkel dat hij sowieso voorzichtig was en dat jullie gevraagd werd om voorzichtig te zijn, niets meer (CGVS, p. 20). Dat u, gelet op de vervolging waaraan bahai's in Iran worden blootgesteld, niet meer duiding kon geven bij de manier waarop jullie zichzelf beveiligden, komt erg bevreemdend over.

Dat er aan uw beweerde bekering en uw bezoek aan de bahai-bijeenkomsten geen geloof kan worden gehecht blijkt tevens uit het feit dat hoewel u gedurende meer dan een jaar de bijeenkomsten van de bahai's in Iran bijwoonde en u naar eigen zeggen veel ging, u slechts drie namen van medegelovigen,

met name B. (...), A. (...) en A. (...), kon noemen (CGVS, p. 16). U verklaarde nog dat er telkens maximum vier personen aanwezig waren maar dat dit niet altijd dezelfde personen waren: in totaal waren er zes à zeven mogelijke aanwezigen (CGVS, p. 16). Wanneer u gevraagd werd wie er nog aanwezig was verklaarde u dat u sommige namen niet wist (CGVS, p. 16). Gelet op de kleinschaligheid van de bijeenkomsten en gelet op uw beweerde intensieve deelname hieraan gedurende meer dan een jaar, is het merkwaardig dat u slechts drie namen van andere aanwezigen kan noemen. Het is ook opmerkelijk dat u niet wist of de andere personen die naar de bijeenkomsten kwamen, geboren waren als bahai dan wel bekeerlingen waren (CGVS, p. 16). U legde uit dat u zich niet wilde bemoeien met het persoonlijke leven van anderen (CGVS, p. 16). Deze uitleg overtuigt echter moeilijk. Naast het feit dat van een bekeerling aangenomen kan worden dat hij interesse heeft voor het geloofsparcours van zijn medegelovigen, blijkt uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie een opleiding hadden om kennis te maken met het bahaisme (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), hetgeen veronderstelt dat u niet de enige nieuwe gelovige was. Overigens komt uw bewering dat, hoewel er in de loop van uw deelname aan bahai-bijeenkomsten plots twee nieuwe aanwezigen opdoken, deze nieuwe aanwezigen niet werden geïntroduceerd of voorgesteld, gelet op de kleinschaligheid van de bijeenkomsten, erg eigenaardig en niet meteen overtuigend over (CGVS, p. 19).

Tot slot is het nog eigenaardig dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf ongeveer twee jaar voor uw vertrek bekeerd te zijn tot het bahaisme (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u op het Commissariaat-generaal zei dat u een maand voor uw probleem op 25/8/1398, i.e. enkele maanden voor uw vlucht uit Iran, bekeerd bent: toen heeft u iets gevoeld in uw hart waardoor u zichzelf als bahai en niet meer als moslim beschouwde (CGVS, p. 4). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken 'ongeveer' twee jaar had gezegd (CGVS, p. 24). Een afdoende uitleg gaf u evenwel niet.

Uit het voorgaande blijkt dat er noch aan uw bekering in Iran, noch aan uw hierdoor ontstane problemen met de Iraanse autoriteiten geloof kan gehecht worden.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dit toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België de bahai's te frequenteren geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent.

Dit opportunisme blijkt tevens uit uw houding na uw aankomst in België. Zoals hierboven reeds aangestipt, liet u aanvankelijk maandenlang na om een asielerzoek in te dienen en legde u bovendien bevreemdende verklaringen af betreffende de reden waarom u zo lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Intussen zocht u wel toenadering tot de bahai-gemeenschap in België en begon u de bijeenkomsten bij te wonen. Door maandenlang na te laten effectief een asielerzoek in te dienen maar u intussen wel intensief in te werken in het bahaisme wordt, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran en uw daaropvolgende problemen, sterk de indruk gewekt dat u het asielsysteem wenste te manipuleren en dat u de bahai-bijeenkomsten bijwoonde en lid werd van de bahai-gemeenschap enkel en alleen om een asielmotief te hebben. Deze bevinding komt de geloofwaardigheid en/of oprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België geenszins ten goede.

Dat aan de oprechtheid van uw bekering tot het bahaisme geen geloof kan gehecht worden, blijkt daarnaast uit het feit dat u niet wist hoe bahai's in België hun geloof beleven in normale niet-coronatijden en dat u zelfs niet wist hoe een normale viering er buiten de coronaperiode uitzag. U had er zelfs niet aan gedacht om het aan uw zus met wie u gedurende meer dan een half jaar in België samenwoonde te vragen (CGVS, p. 22). Dat u hiervoor geen interesse toonde, terwijl dit van een oprecht overtuigde gelovige toch kan worden verwacht, tast de oprechtheid van uw beweerde geloofsovertuiging opnieuw aan.

Tot slot is het uiterst bevreemdend dat hoewel u na uw aankomst in België geruime tijd bij uw zus inwoonde u bijzonder weinig wist over de bekering van uw zus A. (...) en dat u hoewel u verklaarde dat uw zus door haar bekering Iran diende te ontvluchten volledig in het duister tast wat betreft de problemen die uw zus in Iran ervaarde. Zo wist u niet hoe ze in contact is gekomen met het bahaisme en blijkt uit uw verklaringen dat u hier zelfs niet naar gevraagd heeft. U wist evenmin of en hoe de autoriteiten lucht kregen van haar bekering (CGVS, p. 15; p. 21). Redelijkerwijze kan men verwachten dat de bekeringsmotieven en de eventueel daaruit voortvloeiende problemen van een zus met wie men samenwoont een broer, die eveneens bekeerd is, zouden interesseren, quod non in casu.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat, hoewel u onmiskenbaar over enige kennis van het bahaisme beschikt – kennis kan evenwel via studie vergaard worden en toont op zich de oprechtheid van een beweerde geloofsovertuiging niet aan –, het opvallend is dat hoewel u gevraagd naar uw interesse in het bahaisme verschillende keren verwijst naar de minderwaardige positie van de vrouw in

de islam (CGVS, p.4-5; CGVS, p. 11), u niet wist dat vrouwen niet in het universele huis van gerechtigheid van de bahai's mogen zetelen (CGVS, p. 23).

Dat u in België geregistreerd bent als bahai, dat u deelneemt aan online-bijeenkomsten en een keer op uitstap ging naar Brugge om naar een film van Bahá'ulláh te kijken wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw bekering enkele documenten kon neerleggen wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk gemaakt worden met geloofwaardige verklaringen wat u, gelet op het voorgaande, geenszins deed.

Uit het voorgaande blijkt dat u de oprechtheid van uw beweerde bekering niet heeft aangetoond. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar Iran als aanhanger van het bahaisme zal manifesteren of als dusdanig zou gepercipieerd worden door uw omgeving.

Betreffende uw in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gevraagd naar concrete indicaties van het feit dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering u enkel verwees naar de gebeurtenissen in Iran en dat aan deze gebeurtenissen geen geloof kan worden gehecht.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aan de identiteit van u en uw familieleden en aan uw reisroute, zoals die uit de door u neergelegde documenten blijken, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel aan dat de bestreden beslissing de volgende artikelen, bepalingen en beginselen schendt:

"1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel 9 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna :EVRM) juncto artikel 3 EVRM ;

2/ artikel. IA (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

b) de materiële motiveringsplicht."

Verzoeker gaat vervolgens, in een eerste middelonderdeel, in op de weigering van de vluchtelingenstatus.

Waar hem een laattijdig verzoek om internationale bescherming wordt verweten, stelt verzoeker:

"Verzoeker wenst hier te volharen in de verklaringen die hij heeft afgelegd hieromtrent tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

De Covid-19 situatie was zeer nieuw en niemand wist hoelang deze zou aanslepen of niet. Verzoeker wist dan ook niet wat hij diende te doen. Overal werd er gezegd dat men moest binnen blijven en enkel buiten mocht komen voor essentiële redenen.

Het Commissariaat- Generaal houdt totaal geen rekening met de chaos die zich overal in België toen voordeed, ook bij Dienst Vreemdelingenzaken.

Zo was het aanmeldcentrum in Klein Kasteeltje tussen 17 maart en 3 april zelfs gewoon gesloten, met geen enkele mogelijkheid om een verzoek in te dienen.¹ Het is pas daarna dat er een online aanmeldsysteem is opgestart, doch dit is ook zeer lang onduidelijk geweest.

Het kan verzoeker dan ook niet verweten worden dat hij niet wist wat hij diende te doen, gelet op deze ongebruikelijke situatie.

Verzoeker verklaarde dit ook zo tijdens zijn persoonlijk onderhoud :

(...)

Er werden echter totaal geen bijkomende vragen gesteld aan de verzoeker hierover!

Het getuigt dan ook van weinig zorgvuldigheid in hoofde van het Commissariaat- Generaal dat hier amper vragen aan verzoeker gesteld worden, maar dit hem dan wel in de bestreden beslissing wordt verweten!

Indien verzoekende partij de kans had gekregen op het persoonlijk onderhoud om hierover meer uit te wijden, had tegenpartij hier ook meer informatie over kunnen vergaren.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op."

Met betrekking tot de aan hem verweten incoherentie over het ogenblik waarop hij werd geïnterpelleerd door de Iraanse autoriteiten, doet verzoeker voorts gelden:

"Verzoeker wenst hier de nodige verduidelijkingen aan te brengen.

Zo wenst verzoeker te verklaren dat hij naar de viering is gegaan, maar dat hij niet heeft deelgenomen, omdat deze geannuleerd werd. Dat verzoeker ook niet de tijd kreeg om dit te verduidelijken tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenaken, gelet op de beperkte tijd die men daar krijgt om hun problemen te vertellen.

Het is echter zoals verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal, met name dat hij op weg was naar de viering, doch daar aangekomen, pas te horen kreeg dat de viering geannuleerd werd."

Dat hij nauwelijks over enige informatie beschikte over zijn problemen, verklaart verzoeker als volgt:

"Verzoeker wenst te benadrukken dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om meer te weten te komen van zijn familie over de situatie, maar dat zijn ouders niet willen vertellen wat er gebeurd is, ze zijn bang omwille van de situatie. Zij zijn ook kwaad op de verzoekende partij omwille van wat hij gedaan heeft.

Dit is geheel niet onlogisch, gezien dit ook blijkt uit het Nederlands Ambtsbericht van februari 2021, waaruit blijkt dat religieuze minderheden onder de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten kunnen komen te staan, wegens hun internetactiviteiten of omwille van de inhoud van hun telefoongesprekken :

(...)

Verzoeker wenst te benadrukken dat zijn familie niet wist dat verzoeker zich aan het bekeren was tot het bahaïsme. Zijn zus is hiervoor al reeds moeten vluchten uit Iran, waardoor zijn familie niet opnieuw in het vizier van de autoriteiten zou komen, door de bekering van de verzoekende partij.

Dat het Commissariaat- Generaal geen rekening houdt met de algemene context van bekeerlingen en hun familieleden in Iran.

Opnieuw dringt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich op."

Verder gaat verzoeker in op de bestreden motivering inzake zijn gebrek aan informatie over het lot van zijn medegelovigen. Dienaangaande doet hij gelden:

"Verzoeker wenst hier te benadrukken dat zijn zus, familie en vrienden bang zijn voor het leven, omwille van de problemen die verzoeker heeft veroorzaakt in Iran. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat zelfs al zou hij het vragen aan hen, ze het niet zouden doen omwille van het feit dat ze niet akkoord waren met zijn bekering.

Het is ook zeer gevaarlijk om hierover te polsen bij de Iraanse autoriteiten, omdat dit ervoor zou zorgen dat ook verzoekers familie in het vizier zouden komen.(zie ook supra)

Het valt uiteraard te begrijpen dat verzoekende partij dit risico niet wenste te nemen, om ook zijn familie in veiligheid te brengen.

Het Commissariaat- Generaal motiveerde ook dat alle telefoonnummers van zijn mede geloofsgenoten in de GSM van verzoeker stonden, en dat deze in beslag werd genomen door de autoriteiten.

Verzoeker wenst hierbij ook te benadrukken dat hij enkel het telefoonnummer had van B. (...), doch dat deze was opgeslagen onder een andere naam, net juist om ervoor te zorgen dat anderen niet in de problemen zouden kunnen komen. Verzoeker kende dit nummer echter niet vanbuiten, waardoor hij hier ook niet naar kon bellen om meer informatie over B. (...) te weten te komen.

Het Commissariaat- Generaal motiveert verder ook dat verzoeker zijn vriend B. (...) niet kon bereiken, hoewel die een cruciale rol speelde binnen de bekering van de verzoeker.

Opnieuw wenst verzoekende partij te bevestigen dat hij het telefoonnummer van B. (...) niet vanbuiten kende en bovendien zou hij niemand anders erbij betrekken op dat moment voor moesten de verblijfplaatsen van andere geloofsgenoten onder toezicht staan.

Verzoeker wenste uiteraard niet nog anderen in de problemen te brengen."

Dat hij de Bahai gemeenschap in België nooit op de hoogte bracht van zijn problemen, verklaart verzoeker als volgt:

"Ook hier wenst verzoekende partij op te repliceren.

Zo wenst verzoeker te benadrukken dat verzoeker in die WhatsApp groep zelf niets kon posten, het was geen groep waar er ervaringen of verhalen werden gedeeld.

Enkel de administrator van de groep, kon in de WhatsApp groep berichten posten, en dan was het voornamelijk enkel informatie over de volgende vieringen en bijeenkomsten.

Verzoekende partij verklaarde dit ook zo tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

(...)

Verzoeker wenst dan ook te volharden in deze verklaringen die hij reeds heeft afgelegd.

Het Commissariaat- Generaal baseert zich overduidelijk op een subjectieve vooringenomenheid, gezien zij de verklaringen hierover niet geloofwaardig achten. Echter is verzoekende partij altijd consistent geweest met betrekking tot zijn verklaringen."

Aangaande de voorzorgsmaatregelen die werden getroffen, betoogt verzoeker voorts:

"Ook hier is verzoeker ernstig gegriefd door deze motivering.

Hij wenst te benadrukken dat het vooral verzoeker zélf was die voor zichzelf de nodige voorzorgsmaatregelen nam. Zo spark hij nooit met anderen over zijn bekering tot het bahaisme, zelfs niet met zijn eigen familie! Ook zijn echtgenote was hiervan niet op de hoogte !

Verzoeker verklaarde dit ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

(...)

Verdere vragen werden er niet gesteld aan de verzoekende partij ! !

Indien het Commissariaat- Generaal dit zo'n pertinent element vind, kan men van een administratieve overheid minstens verwachten dat hier dan ook meer en concretere vragen over worden gesteld aan de verzoekende partij.

Om hem in de bestreden beslissing te verwijten dat verzoeker hierover niet veel kan vertellen, hoewel er hierover amper vragen aan werden gesteld aan de verzoeker, getuigt niet van enig zorgvuldig bestuur in hoofde van de verzoekende partij !

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op!"

Betreffende zijn geloofsgenoten, geeft verzoeker vervolgens aan:

"Verzoekende partij wenst hierbij te benadrukken dat hij maar 2x per maand naar een viering ging, omdat hij omwille van zijn werkomstandigheden, niet meer kon gaan.

2x per maand kan bezwaarlijk als 'intensief' worden aanvaard.

Verzoekers enige vaste contact was B. (...), de rest van de leden werden enkel bij voornaam voorgesteld, net omwille van de veiligheidsmaatregelen. Er werden ook geen persoonlijke details uitgewisseld tussen de kerkleden onderling.

Echter kon verzoekende partij wel degelijk geloofwaardige verklaringen afleggen over zijn deelname aan die bijeenkomsten:

(...)

Dat het bewezen is dat verwerende partij geen rekening houdt met alle verklaringen die de verzoekende partij hierover heeft afgelegd.

Dit getuigt opnieuw niet van enig zorgvuldig bestuur in hoofde van het Commissariaat- Generaal."

Met betrekking tot het ogenblik van zijn bekering, stelt verzoeker verder:

"Verzoeker wenst te volharden in zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij tegenpartij.

Ook uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat je niet zomaar van de ene dag op de andere kunt bekeren, en dat verzoeker ook veel studie vooraf heeft gedaan:

(...)

Dat opnieuw blijkt dat het Commissariaat- Generaal geen rekening houdt met alle verklaringen die verzoeker hierover heeft afgelegd.

Meer zelfs. Het is frappant om op te merken dat het Commissariaat- Generaal niet ontkent dat verzoeker 'onmiskenaar' beschikt over enige kennis van het bahaisme, doch dat dit dan wordt genegeerd met de motivering dat dit enkel en alleen maar door studie werd verworven.

Uit het persoonlijk onderhoud blijkt inderdaad overduidelijk dat verzoekende partij we 1 degelijk onmiskenaar over kennis beschikt van zijn nieuwe religie:

(...)

Echter is het Commissariaat- Generaal de mening toegedaan dat al deze kennis door studie vergaard kan worden, en het niet de oprechtheid toont van verzoekers interesse in het bahaisme.

Verzoekende partij vraagt zich terecht af waarop het Commissariaat- Generaal zich baseert?

Tegenpartij kan niet zomaar oordelen dat een bekering niet diepgaand genoeg is, zonder rekening te houden met alle verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook terecht af waarop tegenpartij zich dan wel baseert om te besluiten dat verzoekers bekering niet overtuigt.

Nergens in de bestreden beslissing (noch uit het administratief dossier) valt af te leiden op basis waarvan tegenpartij beoordeelt of een bekering geloofwaardig is, dan wel dat het zou gaan om een "opportunistische" bekering.

Dit is nochtans een essentieel element bij de beoordeling of een bekering al dan niet als geloofwaardig dient beschouwd te worden en welke risico's hieraan verbonden zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dat louter tegenpartij oordeelt of een bekering geloofwaardig is of niet, zonder dat zij kan aantonen op basis van welke parameters zij tot die conclusie komen, is een schending van artikel 9 van het EVRM.

Artikel 9 EVRM luidt als volgt:

(...)

Om te kunnen oordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is, stelt de verzoekende partij dat het niet zomaar kan dat enkel tegenpartij dit kan beoordelen, louter op basis van wat zij al dan niet geloofwaardig achten.

Indien dit het geval is, is er sprake van een subjectieve beoordeling van iemands bekering, waartegen geen enkel mogelijk verweer in te brengen is, omdat tegenpartij oordeelt dat haar beoordeling 'vast staat'.

In het kader van een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, kan dit niet aanvaard worden.

Verzoekende partij wenst daarom te verwijzen naar recente rechtsspraak uit het Verenigd Koninkrijk (februari 2020), waarin het hoogste gerechtshof in Asiel en Migratiediensten, enkele vaststaande parameters heeft omschreven hoe een beoordeling van een bekering dient te gebeuren en welke risico's hieruit voortvloeien bij een eventuele terugkeer.

In deze beslissing werd nogmaals bevestigd dat de beoordeling van een bekering eigenlijk gebaseerd dient te zijn op objectieve elementen, gezien een subjectieve beoordeling vormen geenszins mogelijk is, omdat een bekering voor iedereen anders is en hoogst persoonlijk:

(...)

Hoewel het in casu ging om iemand die zich bekeerde tot het christendom, geldt dit uiteraard ook voor iemand die zich bekeerd tot een andere godsdienst!

Om te beoordelen of er al dan niet een vrees is voor iemand die zich bekeerd heeft, dient er in de eerste plaats gekeken te worden naar wat er 'objectief zichtbaar' is.

In casu zijn er verschillende elementen aanwezig in het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, om aan te tonen dat verzoeker wel degelijk bekeerd is tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van artikel 3 en 9 EVRM.

De volgende vaststaande elementen zijn aanwezig:

- Verzoeker neemt deel aan activiteiten in België en is lid van de baha'i gemeenschap ;
- Verzoeker is ook bekeerd tot het bahaisme.

Er zijn aldus voldoende objectieve elementen aanwezig in verzoekers asielrelaas, waardoor dient nagegaan te worden of verzoeker, bij een terugkeer naar Iran, zal terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van het artikel 3 en 9 EVRM.

Tegenpartij kan zich niet zomaar neerleggen naast deze aanwezige objectieve elementen.

In casu is er sprake van een aantal objectieve elementen die kunnen leiden tot een risico op ernstige vervolging bij een terugkeer naar Iran. Het is onvoldoende van tegenpartij om louter te besluiten dat er sprake zou zijn van een opportunistische bekering, zonder deze objectieve elementen te gaan toetsen aan de actuele situatie in Iran.

Door dit niet te doen, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

(...)

Opnieuw kan de verzoekende partij verwijzen naar bovenvernoemde rechtspraak in zaak van het Verenigd Koninkrijk, in *Ali Dorodian vs. Secretary of State for the Home Department (01/TH/1537)* , waarin geoordeeld werd dat als er sprake zijn van een aantal onbetwiste objectieve feiten, er een risicobeoordeling dient te gebeuren bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De trapsgewijze redenering die het hof hierin ontwikkelde, luidt als volgt:

(...)

Hieruit blijkt duidelijk dat er een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoeker die stelt bekeerd te zijn, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij op dermate grondige wijze verzoekers vrees heeft beoordeeld.

Zij oordeelt louter dat omwille van het gebrek aan geloof aan verzoekers bekering hij in geen enkele mate een risico op vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Iran.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

Niet enkel heeft tegenpartij niet aangetoond op welke wijze zij de bekering van verzoekers ongeloofwaardig vindt (zie supra), zij heeft haar onderzoeksplicht geschonden door niet alle mogelijke risico's van verzoeker te onderzoeken bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals uitgewerkt in de rechtspraak van februari 2020 van het Verenigd Koninkrijk, waarnaar verwezen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op."

Verzoeker vervolgt:

"Tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter een motivering die acht dat de bekering van verzoeker opportunistisch" is, en hij hierdoor geen ernstig risico heeft op een vervolging bij terugkeer naar Iran.

Zoals blijkt uit de trapsgewijze redenering hierboven, worden alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten.

Terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, zullen automatisch worden meegenomen voor verder verhoor.

Indien er geen risico- factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

Echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig zijn.

Deze zijn onmiskenbaar aanwezig, en dit wordt ook niet ontkent in de bestreden beslissing!

Het Commissariaat- Generaal motiveert dit ook letterlijk:

(...)

Dit is echter geen grondig onderzoek naar het eventuele risico dat verzoeker zal hebben bij een terugkeer naar Iran.

Dat het vaststaat dat de verzoekende partij deel uitmaakt van de bahai gemeenschap in België, én dit ook niet wordt betwist door tegenpartij ! Dat het Commissariaat- Generaal geen grondig onderzoek doet naar het risico bij een eventuele terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat zij motiveert dat de kennis die verzoeker heeft louter door studie verworven kan worden, is uiteraard geen grondige motivering.

Een schending van de onderzoeksplicht dringt zich op!

Nogmaals, tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch wordt beschouwd, er automatisch geen risico op ernstige schade en/of vervolging kan zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek."

Verzoeker besluit inzake de weigering van de vluchtelingenstatus:

"De situatie voor personen die bekeerd zijn tot het bahaisme in Iran is dermate gevaarlijk, dat louter stellen dat een bekering al dan niet opportunistisch is, er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door hem dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoeker gaat vervolgens, in een tweede middelonderdeel, in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader doet hij gelden:

"Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Vervolgens geeft hij enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geeft hij aan:

"Dat de verzoekende partij, omwille van haar geloof, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)

Hoewel tegenpartij van oordeel is dat verzoeker geen risico lopen bij een terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat zijn bekering als opportunistisch wordt bestempeld, dient de algemene situatie van personen bekeerd tot het bahaisme in Iran wel degelijk als een grondig element te worden beschouwd bij een beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het niet omdat tegenpartij oordeelt dat er sprake is van een opportunistische bekering, er geen risico is bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De situatie is voor mensen die zichzelf beschouwen als bahaisme in Iran is wel degelijk zeer ernstig, waarbij, zelfs bij twijfel aan de bekering, dit in het voordeel van de verzoeker dient beoordeeld te worden, juist omdat de situatie in Iran zo ernstig is.

Verzoeker steunt zich hiervoor op Europese rechtspraak."

Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtspraak van het EHRM en het HvJ en naar een op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift hangende zaak voor het EHRM en stelt hij:

"Verzoeker meent dat hij bij eventuele terugkeer naar Iran een vervolging zal ondergaan in de zin van artikel 2 en 3 EVRM.

Hiervoor steunt hij zich op de hierna opgesomde bronnen."

Verzoeker geeft vervolgens een uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, inzake de situatie voor personen die zijn bekeerd of behoren tot het bahaisme in Iran. Volgens hem is deze zeer ernstig en hij verwijt verweerder meermaals dat met deze ernstige situatie voor (bekeerde) bahai in Iran geen rekening werd gehouden. Volgens verzoeker kon verweerder, gelet op de ernst van de situatie, onmogelijk *"louter stellen dat hoewel verzoeker 'onmiskienbaar' over kennis bezit van het bahaisme, dit niet zou getuigen van een oprechte bekering en verzoeker hierdoor geen vervolging zou kennen bij een terugkeer naar Iran"* en getuigt dit niet van een gedegen onderzoek.

Verzoeker vervolgt zijn betoog met een uiteenzetting, opnieuw gebaseerd op algemene landeninformatie, omtrent de discriminatie van Bahai door de Iraanse autoriteiten. *"Opnieuw kan de verzoekende partij aantonen dat de vervolging van Baha'i in Iran wel degelijk lijdt tot het niveau dat er sprake is van een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

Verzoeker wijst vervolgens nogmaals op algemene informatie omtrent de behandeling van Bahai door de Iraanse autoriteiten. *"Verwerende partij kan niet zomaar oordelen dat er met de onderdrukking en vervolging van Bahai leden in Iran geen rekening moet worden gehouden, enkel en alleen omdat zij de bekering niet geloofwaardig achten."*

Verder wijst verzoeker op de situatie voor Iraniërs die terugkeren naar Iran. Volgens hem is verweerder *"nogal zeer summier"* in de motivering dat hij geen problemen zal terugvinden bij een terugkeer naar Iran en houdt verweerder geen rekening met de aanwezige objectieve informatie.

"Zij steunt zich hiervoor op voornamelijk twee bronnen, met name het Australische DFAT Country Information Report Iran van 14 april 2020 en een CEDOCA rapport COI Focus 'Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten' van 30/03/2020.

Verzoeker is vooreerst niet akkoord met de verwijzing naar het Australische DFAT Country Information Report Iran van 14 april 2020, gezien dit niet in overeenstemming is het artikel 4 lid 3, a) van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10 lid 3 b) van de Asielprocedurerichtlijn, die beiden stellen dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op een individuele basis en er rekening moet gehouden worden met alle feiten in het land van herkomst en dat hiervoor actuele en nauwkeurige informatie dient verzameld te worden uit verschillende bronnen.

Hierbij verwijst verzoekende partij ook naar de recente rechtspraak van het EHRM, waarin reeds zeer uitgebreid werd beoordeeld hoe bewijs dient verzameld te worden

(...)

Uit deze rechtspraak volgt dat een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming adequaat en voldoende moet steunen op zowel informatie van de beoordelende overheid als op betrouwbare en objectieve informatie van andere nationale overheden, VN agentschappen en gerenommeerde non-gouvernementele organisaties.

De betrouwbaarheid, objectiviteit en onafhankelijkheid van die informatie moet worden beoordeeld aan de hand van de autoriteit en reputatie van de auteur, de methode van het onderzoek waarmee de informatie is vergaard, de consistentie van de conclusies en de mate waarin de informatie wordt ondersteund door informatie afkomstig van andere bronnen. Daarnaast kijkt het EHRM naar in hoeverre een bron aanwezig is in een land van herkomst en de capaciteit om te rapporteren over dat land van herkomst.

Verzoeker verwijst naar de hierboven aangehaalde rechtspraak van het EHRM om aan te kaarten dat de informatie vervat in het Australische DFAT Country of Origin Report Iran niet voldoet aan de vereisten van de Europese rechtspraak omtrent het beoordelen van bewijs.

Verzoeker haalt aan dat de manier waarop het Commissariaat-Generaal verwijst naar de landeninformatie in dit Australisch rapport strijdig is met artikel 10 lid 3, b) van de Procedurerichtlijn en de rechtspraak van het EHRM.

Verzoeker is de mening toegedaan dat tegenpartij niet aantoont in hoeverre de informatie vergaard in het DFAT Report zorgvuldig tot stand werd gekomen, gezien hetzelfde rapport het volgende vermeld:

(...)

In de praktijk vermeld het DFAT nauwelijks bronnen in de tekst van het rapport, waardoor het onmogelijk is om na te gaan of de informatie in paragraaf 5.2.9 en 5.30 van het DFAT rapport gebaseerd is op nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen. Als gevolg is de betrouwbaarheid, objectiviteit en onafhankelijkheid van de informatie gebruikt door de Australische overheid ook niet te beoordelen.

Ingevolge jurisprudentie van het EHRM, meer specifiek in de zaak *Sufi and Elmi* (28 juni 2011, App nr 8319/07 & 11449/07) paragraaf 230 - 234, kan er maar weinig gewicht worden gehecht aan informatie waarvan niet is na te gaan in hoeverre het betrouwbaar, objectief en onafhankelijk is. Tenzij de informatie wordt ondersteund door informatie uit andere objectieve en betrouwbare bronnen, hetgeen het CGVS heeft nagelaten te verifiëren.

Verder kan verzoeker hierbij opmerken dat het rapport afkomstig is van de Australische overheid, wat het mogelijks niet betrouwbaar, objectief en onafhankelijk maakt, gelet op de politieke agenda van de Australische overheid, die gericht is op de 'deterrence' (afschrikking) van asielzoekers.

Dit kan bijvoorbeeld teruggevonden worden in de berichtgeving van 'Refugee Council of Australia' (zie Australia's asylum policies - Refugee Council of Australia van het Kaldor Centre (Kaldor Centre | unsw.edu.au)) en UNHCR Australia (UNHCR - UNHCR Multi-Country Representation in Canberra). Het feit dat er mogelijks een sterke politieke agenda schuilt achter het DFAT rapport, betekent dat de nood aan informatie uit andere objectieve bronnen groter is om de informatie af te toetsen.

Verder verwijst tegenpartij ook naar hun eigen CEDOCA rapport COI Focus 'Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten' van 30/03/2020.

Ook hier leest verzoeker er enkel in terug dat er zeer weinig informatie hierover terug te vinden is.

Doch als tegenpartij dan een voorbeeld weergeeft in deze nota dan gaat het notabene over een Iraanse asielzoekster, mevrouw Fatemeh Azad, die haar asielaanvraag stelde op haar bekering tot het Christendom, bij terugkeer uit Duitsland naar Iran door Iraanse functionarissen werd opgewacht op de luchthaven van Teheran en haar hebben gearresteerd ! !

(zie bijlage, stuk 10)

Verzoeker is wel degelijk gekend bij de Iraanse autoriteiten, gelet op zijn religieuze activiteiten in België.

Verwijzend naar het objectief rapport hierboven, heeft verzoeker al een veel grotere kans om tegengehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, dan tegenpartij laat uitschijnen.

Opnieuw, gaat tegenpartij hier in de fout, door enkel de bekering als ongeloofwaardig te beschouwen, gaat zij verder niet in op de risico's die er voor verzoeker kan ontstaan bij een terugkeer naar Iran.

Verzoeker wijst ook nog op een zeer recent internetartikel van 6 december 2020 van Iran Human Rights (HR) waarbij 3 Iraniërs de doodstraf verkregen onder meer om illegaal het land te hebben verlaten !

(zie bijlage stuk 13)

Ook het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 kaart de problematiek aan van terugkerende Iraniërs:

(...)

(zie bijlage, stuk 4 p. 86)

Verzoeker verwijst aldus naar recentere informatie dan tegenpartij, waardoor een schending van artikel 10 lid 3 b) van de Asielprocedurerichtlijn, die rechtstreeks werking heeft in België!

Opnieuw blijkt dat de situatie in Iran voor terugkerende Bahai gelovigen niet zo eenzijdig is als tegenpartij wil laten uitschijnen.

Er zijn wel degelijk een aantal elementen in het dossier van de verzoekende partij, die, als zij zou terugkeren naar Iran, een ernstig risico op schade zoals in artikel 48/4 Vw zou kunnen uitmaken.

Een grondig en zorgvuldig onderzoek werd niet uitgevoerd door tegenpartij."

Verzoeker gaat vervolgens opnieuw in op de discriminatie ten aanzien van (bekeerde) Bahai in Iran. Hij wijst op en citeert uit algemene informatie en geeft aan:

"Opnieuw blijkt duidelijk dat de discriminatie van Bahai gelovigen door de Iraanse autoriteiten zeer ver gaat.

Verzoeker zal bij een terugkeer ofwel moeten verklaren dat hij Bahai is, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of hij zal verplicht worden zijn geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 EVRM.

Dit wordt verder ook bevestigd in het Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021:

(...)

Dat de discriminatie van Bahai in Iran enkel maar erger is geworden en dat anno 2021 er nog geen enkele verbetering van de situatie zich opdringt leest men ook terug in het CSW rapport van maart 2021:

(...)

Opnieuw kan de verzoeker aantonen dat de situatie van Bahai in Iran, een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt."

Verzoeker besluit inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus:

"Verzoekende partij kan aantonen dat de situatie voor Bahai in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een Bahai aanhanger zijn in Iran, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn hoedanigheid van burger alsook zijn regio van afkomst zou aldus aan verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden.

Trouwens, tegenpartij betwist ook niet zijn identiteit alsook zijn nationaliteit.

Verzoeker merkt op dat er genoeg redenen (voornamelijk zijn vrees voor bekering) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoeker naar Iran zou terugkeren.

Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiële motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoeker concludeert op basis van het voorgaande:

"In hoofde van verzoeker bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissingen wordt aangehaald doen hieraan geen afbreuk."

2.2. Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande:

"4/ In hoofdorde de betwiste beslissing van het Commissariaat - Generaal te hervormen en verzoeker:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling.

5/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling."

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3 Upper Tribunal,(Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020;

4a-i Nederlands Ambtsbericht van februari 2021;

5a-b Baha'i International Community REPRESENTATIVE OFFICES; Situation of Baha'is in Iran, (...)

6a-b Baha'i International Community, Iran's oppression of Baha'is is unfolding with greater intensity, (...)

7a-c Amnesty International, Iran : Stop destruction of mass grave site and allow dignified burials of persecuted Baha'is, (...)

8a-f Bahai International Community UN, rapport van 2020, The Bahai of Iran: A persecuted community;

9a-d Voice of America, Source: Iran summons 8 Baha'is to prison for alleged communication with the Western Media, (...)

10a-b COI FOCUS 'Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten', dd 30/03/2020.

11a-b Barnabas Fund, Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards, 24/02/2020;

12a-e CSW, Iran; General Briefing, March 2021;

13 Iran Human Rights (HR) 6 december 2020: Iran: Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial."

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2. Verzoeker beticht verweerder in het verzoekschrift verder weliswaar van een eenzijdige houding en van vooringenomenheid, doch hij staft deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet op dienstige wijze. Verzoeker brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoeker meermaals tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen uit het dossier die spelen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming, in de bestreden beslissing op te nemen.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht voorts te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. In zoverre uit de inhoud van de bestreden beslissing, verzoekers verklaringen en de overige stukken in het dossier zou kunnen worden afgeleid dat de zus van verzoeker Iran zou hebben verlaten en in België werd erkend als vluchteling omdat zij tot het bahaïsme zou zijn bekeerd, dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat niet kan worden aangenomen dat, dit louter omwille of ten gevolge van de bekering van zijn zus en haar verblijf en erkenning als vluchteling in België, ook in hoofde van verzoeker een risico op ernstige problemen of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin voorhanden zou zijn.

Dient in het licht van het voorgaande immers vooreerst te worden vastgesteld dat uit het geheel van de voorliggende landeninformatie hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het loutere vertonen van familiale banden met één of meerdere bekeerde Bahai en een loutere aanwezigheid op het Iraanse grondgebied op zich zouden (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een risico op ernstige problemen of vervolging. Dat zulks hiertoe niet volstaat, blijkt overigens eveneens duidelijk uit het gegeven dat verzoeker, nadat zijn zus hun land van herkomst verliet, nog jarenlang in Iran bleef wonen vooraleer hij zelf dit land verliet en uit het feit dat hij in dit kader geen ernstige, geloofwaardige, aan de situatie, problemen en vrees van zijn zus verbonden of hieruit voortgevloeide problemen aanhaalde. Tevens blijkt dit duidelijk uit het gegeven dat, zoals blijkt uit zowel het niet-betwiste feitenrelaas als hetgeen aangegeven wordt in het voorliggende verzoekschrift, ook heden nog tal van verzoekers naaste familieleden, zoals zijn ouders, zijn broer en zijn zus M., nog in Iran vertoeven.

Dat er ten aanzien van verzoekers zus A. zou zijn besloten dat het geloofwaardig is dat zij zich zou hebben bekeerd, brengt *ipso facto* daarenboven geenszins met zich dat ook verzoekers bekering, in haar navolging, geloofwaardig zou zijn of zou moeten worden geacht. Het is aan verzoeker om aan de hand van zijn eigen ervaringen en verklaringen en *in concreto* aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk zou zijn bekeerd tot het bahaïsme en dat hij daardoor problemen zou riskeren te ondervinden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat hij zich, dit in navolging van zijn zus A., zou hebben bekeerd tot het bahaïsme.

Zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden bekering en de hieruit voortgesproten problemen en vrees als de oprechtheid van verzoekers hierop gebaseerde verzoek om internationale bescherming worden vooreerst echter ernstig ondermijnd door verzoekers bijzonder laattijdige verzoek om internationale bescherming in België. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat, hoewel u reeds in februari 2020 aankwam in België u pas op 10 september 2020, i.e. na een illegaal verblijf van meer dan zes maanden, om internationale bescherming verzocht. Uw rechtvaardiging, met name dat er een lockdown was, dat u stress had en dat u niet wist wat te doen, kan het feit dat u niet onmiddellijk om internationale bescherming verzocht niet rechtvaardigen (CGVS, p. 9). België ging immers pas op 18 maart 2020 in een volledige lockdown, die vanaf mei 2020 geleidelijk aan afgebouwd werd. Bovendien bleef het ook tijdens de lockdown mogelijk om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u stress had en u niet wist wat te doen, is bovendien zeer moeilijk te geloven. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na aankomst in België bij uw zus A. (...) ging wonen die eerder in België om internationale bescherming verzocht en als vluchteling erkend werd (CGVS, p. 9). Van een verzoeker om internationale bescherming kan bovendien verwacht worden dat hij na aankomst in de landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Dat u maandenlang een illegaal verblijf in België verkoos met alle risico's die daarmee verbonden zijn en zo lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is dan ook een houding die hoegenaamd niet in overeenstemming gebracht kan worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en doet op zich reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg te verwijzen naar en te volharden in de verklaringen die hij in het kader van het voorgaande aflegde bij het CGVS, door andermaal te verwijzen naar de toenmalige chaotische situatie door Covid-19 en door opnieuw te poneren dat hij daardoor niet wist wat hij moest doen, doet verzoeker namelijk op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake en op basis deze verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder in deze vaststellingen aldus integraal bij. Hoe het stellen van bijkomende vragen een ander licht had kunnen werpen op de voormelde vaststellingen, kan verder niet worden ingezien. Zoals blijkt uit de voormelde passage van verzoekers persoonlijk onderhoud, kreeg verzoeker weldegelijk en genoegzaam de kans om uit te leggen waarom hij dermate laat een verzoek om internationale bescherming indiende. Er werd immers op open wijze gevraagd waarom hij zo lang wachtte alvorens om bescherming te verzoeken. Nadat hij kortweg aangaf dat dit “Door corona” was, werd bovendien, nogmaals op open wijze, doorgevraagd hoe hij dit bedoelde. Verzoeker verstrekke desondanks geen dienstige uitleg voor zijn erg laattijdige verzoek. Verzoeker preciseert bovendien op generlei wijze welke bijkomende informatie hij nog had kunnen of willen verstrekken. Evenmin geeft hij aan hoe zulks van invloed had kunnen zijn op of afbreuk had kunnen doen aan de voormelde vaststellingen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker, die bij zijn zus die erkend is als vluchteling verbleef, naliet dit te doen en gedurende meer dan een half jaar talmden alvorens zulk verzoek in te dienen, en dit ondanks dat aangenomen kan worden dat hij via zijn zus op de hoogte was van de bestaande procedure internationale bescherming en ondanks dat hij daartoe weldegelijk en ruimschoots de kans had, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, daarenboven verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende bekering tot het bahaïsme op fundamentele wijze wordt ondermijnd doordat hij kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het ogenblik waarop hij zichzelf als bekeerd beschouwde. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gesteld:

“Tot slot is het nog eigenaardig dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf ongeveer twee jaar voor uw vertrek bekeerd te zijn tot het bahaïsme (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u op het Commissariaat-generaal zei dat u een maand voor uw probleem op 25/8/1398, i.e. enkele maanden voor uw vlucht uit Iran, bekeerd bent: toen heeft u iets gevoeld in uw hart waardoor u zichzelf als bahai en niet meer als moslim beschouwde (CGVS, p. 4). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken ‘ongeveer’ twee jaar had gezegd (CGVS, p. 24). Een afdoende uitleg gaf u evenwel niet.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg te volharden in de verklaringen die hij bij het CGVS aflegde, doet hij geenszins afbreuk aan en biedt hij evenmin enige verklaring voor de vastgestelde, frappante tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen en zijn eerdere, bij de DVZ afgelegde verklaringen. Met zijn verwijzing naar het geleidelijke proces van een bekering, biedt verzoeker ook geheel geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Dat een bekeringsproces geleidelijk aan geschiedt, biedt namelijk hoegenaamd geen verklaring voor het gegeven dat verzoeker niet op eenduidige wijze kon aangeven op welk ogenblik hij zichzelf als daadwerkelijk bekeerd beschouwde. Dit geldt nog des te meer nu uit verzoekers eigen, voormelde verklaringen, zoals eveneens geciteerd in het verzoekschrift, blijkt dat hij bij het CGVS zelf een specifieke datum op zijn bekering plakte en deze datum bovendien koppelde aan een gevoel in zijn hart.

De geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden bekering wordt daarbij bovendien ondermijnd doordat hij, hieromtrent nader ondervraagd, niet bij machte bleek om op een spontane, doorleefde, duidelijk en gedetailleerde wijze uiteen te zetten waar dat gevoel uit voortkwam of waarom hij zich op dat moment ineens als bekeerd beschouwde. Uit de verklaringen die hij in dit kader *nota bene* zelf citeert in het voorliggende verzoekschrift, blijkt immers dat hij dit gevoel in zijn hart op generlei wijze nader kon verklaren of duiden. Hij kon niet aangeven waardoor dit gevoel exact werd veroorzaakt of waardoor dit net op de door hem aangehaalde datum intrad.

Eveneens doet het afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde bekering tot het bahaïsme dat hij, ondanks dat de ondergeschikte positie van de vrouw voor hem één van de redenen zou hebben gevormd om zich af te wenden van de islam en om interesse te ontwikkelen voor het bahaïsme, niet op de hoogte bleek van het gegeven dat binnen zijn nieuwe religie vrouwen niet mogen zetelen in het universele huis van gerechtigheid. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht opgemerkt:

“Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat, hoewel u onmiskenbaar over enige kennis van het bahaïsme beschikt – kennis kan evenwel via studie vergaard worden en toont op zich de oprechtheid van een beweerde geloofsovertuiging niet aan –, het opvallend is dat hoewel u gevraagd naar uw interesse in het bahaïsme verschillende keren verwijst naar de minderwaardige positie van de vrouw in de islam (CGVS, p.4-5; CGVS, p. 11), u niet wist dat vrouwen niet in het universele huis van gerechtigheid van de bahai's mogen zetelen (CGVS, p. 23).”

Verzoeker laat deze motieven volledig onverlet. Derhalve blijven zij onverminderd gelden.

Daarenboven zou verzoeker in contact zijn gekomen met het bahaïsme door een zekere B., doch legde hij ongeloofwaardige verklaringen af omtrent diens houding. Verzoeker laat de bestreden beslissing in dit kader geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Overigens komt het weinig waarschijnlijk over dat ondanks de door u geschetste voorzichtigheid van B. (...) zijn buur, i.e. uw werknemer A. (...) die bahai's als onrein of haram beschouwt en die u voor het eerst over B. (...)’s geloofsovertuiging vertelde (CGVS, p. 11; p. 20), van zijn geloofsovertuiging op de hoogte zou zijn.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Eveneens wordt de geloofwaardigheid van verzoekers zelfverklaarde bekering in Iran ondergraven doordat verzoeker niet de nodige duiding kon verschaffen bij de veiligheidsmaatregelen die zijn groepje zou hebben gebezigd. In de bestreden beslissing wordt in dit kader met reden aangegeven:

“Verder is het, gelet op de mate waarin bahai's in Iran vervolgd worden en gelet op het feit dat de Iraanse autoriteiten geregeld bij bahai's invallen doen, zeer opmerkelijk dat u weinig duiding kon geven bij de door jullie getroffen veiligheidsmaatregelen (CGVS, p. 20). Gevraagd of B. (...) bepaalde voorzorgsmaatregelen had getroffen die in acht dienden te worden genomen, antwoordde u enkel dat hij sowieso voorzichtig was en dat jullie gevraagd werd om voorzichtig te zijn, niets meer (CGVS, p. 20). Dat u, gelet op de vervolging waaraan bahai's in Iran worden blootgesteld, niet meer duiding kon geven bij de manier waarop jullie zichzelf beveiligden, komt erg bevreemdend over.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De vraagstelling geschiedde in het kader van het voorgaande in duidelijke en eenvoudige bewoordingen en op een open wijze en uit verzoekers antwoorden, antwoorden die hij *nota bene* zelf citeert in het verzoekschrift, blijkt genoegzaam dat hijzelf en de overige leden van zijn groep geen afspraken zouden hebben gemaakt en geen specifieke voorzorgsmaatregelen zouden hebben in acht genomen. Dat B. slechts in het algemeen zou hebben aangegeven voorzichtig te zijn en dat zij voor de rest geen concrete maatregelen afspraken of in acht namen, is gelet op de voormelde, Iraanse context, hoegenaamd niet aannemelijk.

Bovendien vertoonde verzoeker een kennelijk gebrek aan kennis omtrent de geloofsgenoten die beweerdelijk tot zijn groepje zouden hebben behoord. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Dat er aan uw beweerde bekering en uw bezoek aan de bahai-bijeenkomsten geen geloof kan worden gehecht blijkt tevens uit het feit dat hoewel u gedurende meer dan een jaar de bijeenkomsten van de bahai's in Iran bijwoonde en u naar eigen zeggen veel ging, u slechts drie namen van medegelovigen, met name B. (...), A. (...) en A. (...), kon noemen (CGVS, p. 16). U verklaarde nog dat er telkens maximum vier personen aanwezig waren maar dat dit niet altijd dezelfde personen waren: in totaal waren er zes à zeven mogelijke aanwezigen (CGVS, p. 16). Wanneer u gevraagd werd wie er nog aanwezig was verklaarde u dat u sommige namen niet wist (CGVS, p. 16). Gelet op de kleinschaligheid van de bijeenkomsten en gelet op uw beweerde intensieve deelname hieraan gedurende meer dan een

jaar, is het merkwaardig dat u slechts drie namen van andere aanwezigen kan noemen. Het is ook opmerkelijk dat u niet wist of de andere personen die naar de bijeenkomsten kwamen, geboren waren als bahai dan wel bekeerlingen waren (CGVS, p. 16). U legde uit dat u zich niet wilde bemoeien met het persoonlijke leven van anderen (CGVS, p. 16). Deze uitleg overtuigt echter moeilijk. Naast het feit dat van een bekeerling aangenomen kan worden dat hij interesse heeft voor het geloofsparcours van zijn medegelovigen, blijkt uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie een opleiding hadden om kennis te maken met het bahaisme (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), hetgeen veronderstelt dat u niet de enige nieuwe gelovige was. Overigens komt uw bewering dat, hoewel er in de loop van uw deelname aan bahai-bijeenkomsten plots twee nieuwe aanwezigen opdoken, deze nieuwe aanwezigen niet werden geïntroduceerd of voorgesteld, gelet op de kleinschaligheid van de bijeenkomsten, erg eigenaardig en niet meteen overtuigend over (CGVS, p. 19)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Indien hij werkelijk gedurende meer dan een jaar meermaals per maand zou hebben deelgenomen aan religieuze bijeenkomsten met andere aanhangers van het bahaisme, dit in een kleine kring met vier aanwezigen uit een groepje van zes tot zeven mogelijk aanwezige gelovigen, is het totaal niet aannemelijk dat hij van slechts drie van hen de voornaam kon geven en dat hij niet wist of ook zij bekeerlingen waren. Gelet op het wederzijdse vertrouwen waarop zulke bijeenkomsten stoelen en waarvan deze afhankelijk zijn, gelet op de kleine en intieme schaal van de groep en de bijeenkomsten en gelet op de Iraanse context waarin zij lotgevalen waren, is het in het geheel niet geloofwaardig dat verzoeker de voornamen van zijn groepsleden niet kenden en dat zij het met elkaar niet zouden hebben gehad over hun religieuze aanhorigheid en activiteiten. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd gelden.

Daarenboven kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en doet het op fundamentele wijze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende bekering en situatie dat hij niet de nodige informatie wist te verstrekken over en zelfs niet bleek te hebben gevraagd naar de motieven achter de bekering tot het bahaisme en de situatie van zijn zus. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Tot slot is het uiterst bevreemdend dat hoewel u na uw aankomst in België geruime tijd bij uw zus inwoonde u bijzonder weinig wist over de bekering van uw zus A. (...) en dat u hoewel u verklaarde dat uw zus door haar bekering Iran diende te ontvluchten volledig in het duister tast wat betreft de problemen die uw zus in Iran ervaaarde. Zo wist u niet hoe ze in contact is gekomen met het bahaisme en blijkt uit uw verklaringen dat u hier zelfs niet naar gevraagd heeft. U wist evenmin of en hoe de autoriteiten lucht kregen van haar bekering (CGVS, p. 15; p. 21). Redelijkerwijze kan men verwachten dat de bekeringsmotieven en de eventueel daaruit voortvloeiende problemen van een zus met wie men samenwoont een broer, die eveneens bekeerd is, zouden interesseren, quod non in casu."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Zo hij zich werkelijk had bekeerd tot het bahaisme in Iran en ten gevolge van deze bekering zijn land diende te verlaten, kon van hem worden verwacht dat hij zich bij zijn zus zou hebben geïnformeerd omtrent haar bekering en wedervaren. Dat hij zulks klaarblijkelijk naliet, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan zijn aangevoerde bekering in Iran.

Ingevolge de voormelde vaststellingen, kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het bahaisme in Iran. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de concrete problemen en vrees die hieruit zouden zijn voortgesproten en die verzoeker hieraan koppelt.

De geloofwaardigheid van deze problemen, wordt daarenboven nog verder ondermijnd doordat verzoeker over het kernelement in zijn relaas dienaangaande kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Daarnaast sloop er in uw opeenvolgende verklaringen een opvallende incoherentie. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk maakte dat u op 25/8/1398 (16 november 2019) een laatste keer }aan een bahaiviering had deelgenomen} en dat u na afloop van de viering op uz terugweg naar huis in een betoging terecht kwam en gearresteerd werd door agenten die uw rugzak controleerden (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u op 25/8/1398 van plan was om een viering bij te wonen, maar dat u, toen u ter plaatse kwam, vaststelde dat de viering was geannuleerd, waardoor u terug naar huis keerde en uw problemen met de agenten ondervond (CGVS, p. 12). Door tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de context van de inbeslagname van uw rugzak met uw boeken en een gsm, komt de geloofwaardigheid van de inbeslagname zelf op de helling te staan."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Zijn voormelde verklaringen waren duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Dat zich bij de DVZ, bij het invullen van de vragenlijst, een misverstand zou hebben voorgedaan, kan aldus hoegenaamd niet worden aangenomen. Verzoeker gaf aldaar in niet mis te verstane bewoordingen en op spontane wijze aan: *“Op 25/08/1398 heb ik de laatste keer deelgenomen aan de viering. Na afloop van de viering was ik op terugweg naar huis en er was een grote betoging op straat. Ik werd gearresteerd door de agenten en ze hebben mijn rugzak gecontroleerd”* (administratief dossier, vragenlijst, nr. 3.5.). Verzoeker ondertekende deze verklaringen bovendien uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Farsi. Hiermee gaf hij aan dat deze juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, zijn deze verklaringen manifest in strijd met verzoekers voormelde verklaringen bij het CGVS, blijkens dewelke de bijeenkomst in kwestie niet zou zijn doorgegaan en werd geannuleerd. Door eenvoudigweg te volharden in deze laatste versie van zijn verklaringen, doet verzoeker verder op generlei wijze afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen en zijn verklaringen in de vragenlijst.

Verder wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Dat u uw problemen met de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk hebt gemaakt, blijkt tevens uit het feit dat u nauwelijks over informatie beschikt over uw problemen. U verklaarde dat de autoriteiten een vijftal dagen na de huiszoeking bij u thuis ook bij uw ouders langs kwamen, dat ze een huiszoeking deden en dat ze uw broer meenamen (CGVS, p. 17-18). U wist echter niet op welk moment van de dag de autoriteiten langskwamen, hoeveel agenten de huiszoeking deden, wie er op dat moment aanwezig was of hoe de aanwezigen werden behandeld. Verder wist u niet wat de autoriteiten precies aan uw broer vroegen – u wist enkel dat ze vroegen waar u was maar u wist bijvoorbeeld niet of er ook vragen over uw in België verblijvende zus die ook tot het bahaisme is bekeerd werden gesteld –, en wist u evenmin hoe uw broer, die nochtans een maand vast zou hebben gezeten, door de autoriteiten behandeld werd, waar hij werd vastgehouden en waarom hij uiteindelijk werd vrijgelaten (CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u uw zus die u inlichtte over zijn vrijlating niet om meer informatie gevraagd heeft (CGVS, p. 18). U verklaarde nog dat de autoriteiten drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog eens langs geweest zijn bij uw ouders en dat ze op zoek waren naar u maar wat ze precies kwamen doen wist u niet: u had enkel vernomen dat ze langs waren geweest. Ook hier verklaarde u dat u er niet naar gevraagd heeft en dat u alleen hebt gehoord dat ze zijn langs geweest (CGVS, p. 18). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt en dat u, hoewel u in contact staat met uw familie in Iran, er zelfs niet naar geïnformeerd heeft terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u er niet veel vragen over gesteld heeft omdat u zich schuldig voelde omdat uw broer onschuldig in de gevangenis is beland door u, dat u het er moeilijk mee had dat uw ouders door u in de problemen werden gebracht en dat het u verdrietig maakte om hierover te praten, kan uw nalaten zich te informeren niet rechtvaardigen, integendeel (CGVS, p. 18). Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vluchtrelaas, hetgeen u nagelaten heeft te doen. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt ondermijnt bijgevolg wederom op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze problemen, die het gevolg zouden zijn van de inbeslagname van uw rugzak door de Iraanse autoriteiten.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Volledig ten onrechte tracht hij immers te laten uitschijnen dat hij weldegelijk de nodige stappen zou hebben ondernomen teneinde zich terdege te informeren over zijn problemen en situatie doch dat zijn ouders en familie, omdat zij kwaad en bang zouden zijn, hem geen verdere informatie wilden verstrekken. Vooreerst verstreekte hij deze uitleg niet wanneer hij bij het CGVS werd geconfronteerd met zijn uiterst verregaande gebrek aan interesse en kennis omtrent de voormelde, nochtans voor zijn situatie en verzoek cruciale, elementen. Uit verzoekers voormelde verklaringen blijkt daarenboven duidelijk dat zijn ouders en familie weldegelijk genegen en bereid waren om hem de nodige informatie te verstrekken en om hem op de hoogte te houden. Hij werd immers op de hoogte gebracht dat er een huiszoeking geschiedde, dat zijn broer werd meegenomen, dat zijn broer een maand later werd vrijgelaten en dat de autoriteiten nadien nogmaals langskwamen bij zijn ouders en op zoek waren naar hem. Het was blijkens de voormelde verklaringen echter verzoeker zelf die naliet om in dit kader de nodige bijkomende vragen te stellen en informatie te (proberen) vergaren en hij verstreekte hiervoor geen dienstige uitleg. Dat verzoeker niet over de nodige kennis beschikte omtrent de voormelde, essentiële elementen in zijn relaas en zich kennelijk niet eens de moeite getroostte om zich hierover te informeren, getuigt van een frappant gebrek aan interesse voor

zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming, zoals ook terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissing, immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Wat de arrestatie begin aban 1398 (oktober-november 2019) van uw broer betreft die voor zover u dit wist na ongeveer een maand werd vrijgelaten (CGVS, p. 17) – toen was u nog steeds in Iran, aangezien u verklaarde pas op 21 bahman 1398 (10 februari 2020) vertrokken te zijn – kan nog opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat u de arrestatie op de dag zelf van uw tante vernam maar dat u, hoewel u net voor uw vertrek op 21 bahman 1398 (10 februari 2020) nog contact had met de zoon van uw tante die uw vlucht regelde en dat u eerder ook contact had met hem in het kader van uw bezoek aan de ambassade, zijn vrijlating pas in België na uw aankomst hier vernam (CGVS, p. 18). Dat u ondanks contacten met familieleden zijn vrijlating niet meteen ter ore kreeg, dit in tegenstelling tot de andere gebeurtenissen in uw asielrelaas, met name de huiszoeking bij u en uw familie en de arrestatie van uw broer, komt, gelet op het evidente belang van dit nieuws voor u, weinig aannemelijk over.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake het gebrek aan informatie in weerwil van zijn contacten met zijn familie, wordt in de bestreden beslissing eveneens met reden aangegeven:

“Dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde problemen blijkt tevens uit het feit dat u niet wist of er naast u nog mensen van jullie groepje in de problemen waren gekomen en dat u zelfs niet geprobeerd heeft om u hiernaar te informeren, bijv. via internet of via geloofsgenoten (CGVS, p. 20). Nochtans verklaarde u dat de autoriteiten uw gsm met al uw contacten, die u ook gebruikte om contact te houden met uw geloofsgenoten, in beslag namen (CGVS, p. 12; vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), waardoor het geenszins onmogelijk is dat de autoriteiten tegen uw beweerde geloofsgenoten met wie u in contact stond zouden hebben opgetreden. Dat u geen enkele moeite hebt gedaan om dit na te gaan (of hen eventueel van het mogelijke gevaar te verwittigen) is frappant. U wist immers waar B. (...) woonde en kon bijvoorbeeld uw vriend H. (...) die bereid was u te verstoppen in zijn veefokkerij of uw zus M. (...) met wie u nog steeds contact heeft vragen om eens discreet poolshoogte nemen (CGVS, p. 6; p. 13). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van bahai's in Iran te vinden is. De Bahá'í International Community ziet het als haar plicht om de Iraanse bahai's een stem te geven. Zo werd de website iranbahai.persecution.org in het leven geroepen met de bedoeling de vervolging van bahai's te documenteren. Tevens worden er geregeld rapporten uitgebracht waarin vervolgte bahai's met naam en toenaam genoemd worden.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat hij weldegelijk de mogelijkheid had om zich via zijn familie, via zijn vriend H., via geloofsgenoten, dan wel via het internet waarop concrete en precieze informatie over de vervolging van personen die het bahaiïsme aanhangen in Iran terug te vinden is, te informeren over het lot van de overige leden van zijn groepje. Desalniettemin bleek verzoeker hiertoe zelfs niet de minste poging te hebben ondernomen. Zulks doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen en vrees. Te dezen kan worden herhaald dat het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliel hiertoe ook maar enige poging te ondernemen, getuigt aldus van een apert gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“In dit verband is het bovendien uiterst frappant dat u de bahai-gemeenschap in België zelfs niet eens in kennis stelde van uw beweerde probleem (CGVS, p. 20-21). De ernst van de vervolging van de bahai's in Iran en het feit dat de bahai-gemeenschap zo bedreven is om deze in kaart te brengen indachtig, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u hen op de hoogste stelde van uw problemen in Iran, quod non in casu. Dat u tijdens de online-meetings de ruimte of de plaats niet had om persoonlijke dingen te vertellen en dat het enkel over de godsdienst gaat, kan allerminst als rechtvaardiging overtuigen (CGVS, p. 20). De door u neergelegde brief van de bahai-gemeenschap maakt immers gewag van verschillende manieren om te communiceren met de organisatie en medegelovigen. Zo is er een WhatsApp-groep waar er ruimte is om op een informele manier ervaringen en verhalen te delen en worden

telefoonnummers van enkele coördinatoren vermeld. Gelet hierop, is het uiterst bevreemdend dat u de bahai-gemeenschap niet hebt ingelicht over de onverkwikkelijke gebeurtenissen die in Iran uw deel waren (CGVS, p. 22). Dat u uw medegelovigen in België niet op de hoogte bracht van het feit dat u in Iran werd vervolgd en dat u zelfs niet informeerde of probeerde te informeren naar eventuele problemen van uw directe geloofsgenoten in Iran ten gevolge van uw problemen, ondermijnt in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u ondergane vervolging in Iran."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zoals met recht wordt aangegeven in de voormelde motivering, beschikte verzoeker weldegelijk over verschillende mogelijkheden om contact op te nemen met leden van de bahai-gemeenschap en om deze gemeenschap in te lichten over zijn wedervaren. Nog los van de vraag of dit kon in de voormelde WhatsApp-groep, blijkt immers dat hij over de nodige telefoonnummers en contactgegevens beschikte om zulks te doen. Tevens kan dit worden afgeleid uit het gegeven dat hij van deze gemeenschap een brief kon voorleggen. Dat hij deze gemeenschap desondanks niet inlichtte over zijn problemen en zich ook via deze weg niet trachtte te informeren over het verdere lot van zijn medegroepsleden in Iran, doet andermaal en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende problemen en vrees.

Ook de vaststelling dat verzoeker zich, zoals blijkt uit het niet-betwiste feitenrelaas en hetgeen aangegeven wordt in het verzoekschrift, gedurende de periode waarin hij beweerdelijk ondergedoken zat in persoon naar de Duitse ambassade begaf en ervoor koos om zijn land vervolgens via de grenspost van Bazargan en op legale wijze te verlaten, is onverenigbaar met de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van de Iraanse autoriteiten. Dat hij zulke risico's zou hebben genomen ondanks dat hij door de Iraanse autoriteiten actief werd opgespoord en daarbij geen problemen kende, is geenszins geloofwaardig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het bahaisme in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

"Uit het voorgaande blijkt dat er noch aan uw bekering in Iran, noch aan uw hierdoor ontstane problemen met de Iraanse autoriteiten geloof kan gehecht worden."

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

"Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dit toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België de bahai's te frequenteren geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent. Dit opportunisme blijkt tevens uit uw houding na uw aankomst in België. Zoals hierboven reeds aangestipt, liet u aanvankelijk maandenlang na om een asielerzoek in te dienen en legde u bovendien bevreemdende verklaringen af betreffende de reden waarom u zo lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Intussen zocht u wel toenadering tot de bahai-gemeenschap in België en begon u de bijeenkomsten bij te wonen. Door maandenlang na te laten effectief een asielerzoek in te dienen maar u intussen wel intensief in te werken in het bahaisme wordt, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran en uw daaropvolgende problemen, sterk de indruk gewekt dat u het asielsysteem wenste te manipuleren en dat u de bahai-bijeenkomsten bijwoonde en lid werd van de bahai-gemeenschap enkel en alleen om een asielmotief te hebben. Deze bevinding komt de geloofwaardigheid en/of oprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België geenszins ten goede.

Dat aan de oprechtheid van uw bekering tot het bahaisme geen geloof kan gehecht worden, blijkt daarnaast uit het feit dat u niet wist hoe bahai's in België hun geloof beleven in normale niet-coronatijden en dat u zelfs niet wist hoe een normale viering er buiten de coronaperiode uitzag. U had er zelfs niet aan gedacht om het aan uw zus met wie u gedurende meer dan een half jaar in België samenwoonde te vragen (CGVS, p. 22). Dat u hiervoor geen interesse toonde, terwijl dit van een oprecht overtuigde gelovige toch kan worden verwacht, tast de oprechtheid van uw beweerde geloofsovertuiging opnieuw aan.

(...)

Dat u in België geregistreerd bent als bahai, dat u deelneemt aan online-bijeenkomsten en een keer op uitstap ging naar Brugge om naar een film van Bahá'ulláh te kijken wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw bekering enkele documenten kon neerleggen wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw geloofsactiviteiten

dienen immers ook aannemelijk gemaakt worden met geloofwaardige verklaringen wat u, gelet op het voorgaande, geenszins deed.

Uit het voorgaande blijkt dat u de oprechtheid van uw beweerde bekering niet heeft aangetoond. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar Iran als aanhanger van het bahaisme zal manifesteren of als dusdanig zou gepercipieerd worden door uw omgeving."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad treedt verweerder in deze motieven aldus bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen en gezien hij eveneens gebrekkige verklaringen aflegde omtrent zijn engagement in België, verzoekers religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen en de gedane vaststellingen omtrent zijn activiteiten in België, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing, gelet op de voorliggende landeninformatie, terecht gesteld:

"Betreffende uw in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gevraagd naar concrete indicaties van het feit dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering u enkel verwees naar de gebeurtenissen in Iran en dat aan deze gebeurtenissen geen geloof kan worden gehecht.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij de (inhoud van de) informatie van het DFAT in twijfel tracht te trekken, dient immers te worden vastgesteld dat hij geenszins aantoonde dat, waarom of op welk vlak deze foutief, onbetrouwbaar of onvoldoende objectief en onafhankelijk zou zijn. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn vage en algemene verwijzing naar de vermeende politieke agenda achter dit rapport en met het algemene verwijt dat er in de tekst zelf van dit rapport nauwelijks bronnen zouden staan. Zoals genoegzaam blijkt uit de passage uit dit rapport die verzoeker zelf citeert, is dit rapport gebaseerd op de kennis op het terrein van het DFAT, brengt het tal van bronnen in Iran in rekening en is het geschraagd op relevante en geloofwaardige, algemeen toegankelijke rapporten en informatie, met inbegrip van deze die door de VN en zijn instellingen, het US Department of State, het UK Home Office, de wereldbank, het IMF, vooraanstaande mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch en Freedom House en goed gereputeerde nieuwsagentschappen worden verstrekt. Specifiek wat betreft de passage die verzoeker voor de Raad tracht te betwisten, wordt bovendien aangegeven dat deze gebaseerd is op hetgeen er gerapporteerd wordt door internationale waarnemers. Deze waarnemers rapporteren, net als zij deden in het eerdere rapport van het DFAT van juni 2018 waarnaar verwezen wordt in de COI Focus opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, duidelijk dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dit vindt bovendien duidelijk bevestiging in en is consistent met de overige, *in casu* voorliggende landeninformatie. Zo wordt in de COI Focus opgenomen in de map 'landeninformatie' aangegeven dat volgens een researcher bij het Center for Human Rights in Iran enkel personen met een hoger profiel worden gemonitord en opgevolgd in het buitenland. Tevens wordt in deze informatie aangegeven dat er bij een terugkeer naar Iran doorgaans niet gevraagd wordt om bijvoorbeeld sociale mediagegevens bekend te maken door de autoriteiten. Verder blijkt hieruit duidelijk dat er in het geval van een vrijwillige terugkeer naar Iran doorgaans geen problemen optreden en geen arrestaties geschieden. Verder blijkt hieruit dat in de afgelopen verslagperiode in de geraadpleegde bronnen geen berichten konden worden teruggevonden van afgewezen asielzoekers die na een terugkeer naar Iran problemen hebben ondervonden met de

Iraanse autoriteiten. Dit is overigens eveneens consistent met de door verzoeker zelf aangereikte informatie. Ook uit de informatie die verzoeker in dit kader zelf citeert kan immers worden afgeleid dat de Iraanse autoriteiten in het buitenland enkel die personen monitoren die zij als bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds in de verhoogde aandacht van de autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of omdat zij zich actief inlaten met bekeringsactiviteiten. Dient in het kader van het voorgaande te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het bahaïsme, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn omgeving en/of zijn autoriteiten zou staan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bahai geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als aanhanger van het bahaïsme zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) aanhangers van deze religie in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoeker kan met zijn verwijzing naar een arrest uit het Verenigd Koninkrijk in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan dit arrest kan in de Belgische rechtsorde en *in casu* namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook verzoekers verwijzing naar een aantal Europese arresten en zaken te dezen niet dienstig. Verzoeker toont in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokkenen personen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker, zoals reeds hoger werd opgemerkt, zijn land van herkomst op legale wijze en met gebruik van zijn eigen paspoort heeft verlaten. Gelet op deze vaststelling is de verwijzing vanwege verzoeker naar de situatie en mogelijke risico's voor personen die illegaal het land zouden hebben verlaten, nog daargelaten dat uit de informatie die hij in dit kader citeert hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat een louter illegaal vertrek uit het land bij een terugkeer en in zijner hoofde zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot een risico op vervolging, te dezen in het geheel niet dienstig.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de

bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger aangehaalde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gezien verzoeker zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, niet dienstig aangevoerd.

3.10. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT